dította őket. Nem volt „vigyázz, kész, rajt!", hanem kiki akkor indult, amikor akart és akkor állt meg, amikor akart, így persze a verseny nem végződött egyszerre. Mikor már vagy egy félórát szaladgáltak és egészen szárazak voltak, Dodó hirtelen elkiáltotta magát: — Vége a versenynek! — Mindnyájan köréseregletteк és lihegve, zihálva azt kérdezték: — Igen, de ki nyert?

Erre bizony gondolkodóba esett Dodó és sokáig olyan arccal ült, mint amilyennel Deák Ferencet szokták ábrázolni a képeken. A többiek ezalatt csöndben várakoztak. Végül megszólalt Dodó: — Mindenki nyert és mindenki jutalmat érdemel.

— De kitől kapjuk a díjakat? — kérdezték karban.

— Természetesen *tőle,* — mondotta Dodó és ujjával Aliszra mutatott. Erre az egész társaság köréje gyült és mindnyájan összevissza kiabáltak: — Díjakat! Díjakat!

Alisz nem tudta mitévő legyen. Zavarában a zsebébe nyult és egy doboz cukorkát húzott ki belőle. Szerencse, hogy nem ázott el a sós vízben. Mindenkit sorban megkínált vele. Pontosan egy cukorka jutott mindenkinek, ez volt a díj.

— Jó, jó, — szólt most az egér, — de micsoda díjat kap ő?

— Igaz, — válaszolt komolyan Dodó. Azután Aliszhoz fordult: — Van még valami a zsebedben?

— Csak egy gyűszű, — mondta szomorúan Alisz.

— Add ide! — szólt Dodó.

Aliszt erre újra körülállták, a pelikán pedig fogta a gyűszűt és visszaadta Alisznak

a következő ünnepélyes szavak kíséretében: — Nagyon megtisztel minket, ha elfogadja tőlünk ezt az előkelő gyűszűt. — E rövid beszéd végeztével mindnyájan harsány éljenzésbe törtek ki.

Alisz nagyon mulatságosnak találta az esetet, de mindenki olyan komoly volt, hogy nem mert nevetni. Mivel pedig nem tudta, hogyan válaszoljon a köszöntőre, egyszerűen meghajtotta magát és elvette a gyűszűt, miközben olyan ünnepélyes arcot vágott, amilyet csak tudott.

Most végre rákerült a sor, hogy megegyék a cukorkákat. Ez némi zavart és bo-